

Arrest

nr. 237 511 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor verzoekster, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 13 december 2017 België binnen met een Colombiaans paspoort en verzoekt op 25 september 2018 om internationale bescherming. Op 20 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Medellín (departement Antioquia) en beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit. Toen u 15 jaar was reisde uw moeder naar België, waar ze sindsdien verblijft en over de nationaliteit beschikt. Uzelf bleef in Colombia achter met uw jongste broer, over wie u zich ontfermde. U volgde in Colombia meerdere opleidingen en werkte er. Nadat u van uw partner H. M. (...) was gescheiden leefde u alleen met uw twee dochters in Medellín. Eind 2014, enkele maanden nadat u in een bank was beginnen werken waar u een commerciële functie had, werd u thuis aangesproken door een aantal mannen die beweerden paramilitairen te zijn. Ze vroegen u geld om u en uw dochters te beschermen en om uw motor of wagen op straat te laten staan. Gezien er werd gedreigd dat ze uw kinderen iets zouden aandoen mocht u niet betalen, betaalde u. Hierna kwamen er elke zaterdag twee tot drie mannen naar uw huis om geld te vragen. Gezien ze wisten dat u in een bank werkte en een goed loon had en uw moeder bovendien in Europa verblijft, gingen ze ervan uit dat u over veel geld beschikte en werd het bedrag steeds hoger. Tweemaal werd uw motorfiets op straat voor uw huis meegenomen door de bende en diende u hen te betalen om deze te recupereren. Op 30 augustus 2015 was uw voormalige partner en de vader van uw jongste dochter op bezoek toen uw belagers langskwamen en om geld vroegen. Uw voormalige partner zei hen dat er geen reden was dat u zou betalen, waarop er een discussie ontstond en hij door uw belagers in elkaar geslagen werd. U besloot die dag dat u Colombia zou verlaten en ook de vader van uw dochter besloot het land te verlaten. Begin november 2015 verliet uw voormalige partner Colombia en reisde hij naar Chili. Uw jongere broer, die evenwel niets met uw probleem te maken had maar toch schrik had gekregen van uw verhaal, reisde na het incident naar België, waar hij later in het huwelijk zou treden en waar hij momenteel over een verblijfsvergunning beschikt. Uzelf kon niet naar België reizen gezien uw oudste dochter, die op dat moment 15 jaar oud was, zwanger was. U besloot, net als uw voormalige partner, naar Chili te verhuizen met uw twee dochters. Terwijl u voorbereidingen trof voor jullie vertrek uit Colombia, bleven de problemen met uw belagers duren, werd het afpersgeld steeds hoger en werd u bedreigd met wapens. Op 25 november 2015 verliet u Colombia en reisde u, samen met uw twee minderjarige dochters, naar Chili. U vond in Chili werk en ontving er een tijdelijke verblijfsvergunning die u jaarlijks kon verlengen. In december 2016 reisde u met uw jongste dochter terug naar Colombia om voor haar medische verzorging te zoeken, uw dochter heeft namelijk dwerggroei. U ging ervan uit dat de situatie er, na uw lange afwezigheid, enigszins gekalmeerd zou zijn. U verbleef drie dagen met uw dochter bij de ouders van uw voormalige partner in Yolombo (departement Antioquia), ten noordoosten van Medellín, toen u van de moeder van uw voormalige partner hoorde dat er mensen naar u gevraagd hadden bij haar en dat ze u zouden vermoorden indien ze u zagen. U dook onder bij een vriendin in Envigado, een stadje op enkele kilometers ten zuiden van Medellín, terwijl uw dochter bij haar grootouders bleef. Na een maand reisde u terug naar Chili. Uw dochter bleef achter bij de familie van haar vader in Yolombo terwijl haar grootmoeder trachtte een medische behandeling voor uw dochter te zoeken, waar ze evenwel niet in slaagde aangezien jullie in Colombia niet langer over een sociale zekerheid beschikten. Nadat ze twee maanden bij haar grootouders had verbleven reisde ook uw dochter terug naar Chili. In Chili vond u het moeilijk om uw dochters alsook uw kleinkind financieel te ondersteunen en kon u uw jongste dochter, gezien jullie tijdelijke statuut daar, niet de medische zorgen bieden die ze nodig had. Aangezien uw moeder in België verbleef overwoog u om zich in België te vestigen. In september 2017 reisde u alleen naar België, om er de mogelijkheid te onderzoeken om u met uw jongste dochter in België te vestigen. Na een maand, in oktober 2017, keerde u terug naar Chili. Op 13 december 2017 reisde u opnieuw naar België, samen met uw jongste dochter. Uw oudste dochter bleef in Chili, samen met haar Colombiaanse partner en hun kind dat over de Chileense nationaliteit beschikt. Op 25 september 2018 diende u in België een verzoek om bescherming in. In België zocht u voor uw jongste dochter medische verzorging en werd uw dochter geopereerd. U wenst niet terug te keren naar Colombia uit vrees dat u en uw kinderen door uw belagers die u in Medellín afpersten, vermoord zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek, legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, alsook het paspoort van uw jongste dochter M. M. E. (...), beide uitgereikt op 5 november 2015; de geboortakte van uw oudste dochter S. I. D. E. (...), uitgereikt op 9 mei 2000; een medische ontslagbrief van uw voormalige partner waaruit blijkt dat hij op 30 augustus 2015 medische zorgen ontving in Colombia; een USB-stick met foto's van de verwonding van uw voormalige partner, nadat hij in elkaar geslagen was door uw belagers; een e-mail door u gericht aan uw voormalige werkgever, op 30 januari 2019; een loonbrief waaruit blijkt dat u in augustus 2015 werkzaam was bij de bank Bancamia; diploma's en certificaten van door u gevolgde opleidingen in Colombia; uw vluchtgegevens; en een attest van La Ligue des Familles waaruit blijkt dat u in België Franse les gevolgd heeft, opgesteld op 6 februari 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na aankomst in België in december 2017 wachtte tot 25 september 2018 om een verzoek om bescherming in te dienen. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u na aankomst niet op de hoogte was van de asielprocedure en te menen dat u uw verblijf in België kon regelen via uw moeder, die over de Belgische nationaliteit beschikt (CGVS I, p. 8, 10-11). Pas toen u voor uw jongste dochter medische verzorging zocht in België, zou u gehoord hebben over het bestaan van een asielprocedure (CGVS I, p. 10). Bovendien ondernam u na aankomst in België geen stappen om uw verblijf via uw moeder die over de Belgische nationaliteit beschikt, te regelen (CGVS I, p. 10-11). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag evenwel redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Het laattijdige karakter van uw verzoek ondermijnt dan ook de ernst van uw vrees.

Daarenboven dient gewezen te worden op uw verklaringen betreffende uw terugkeer naar Colombia vanuit Chili, eind december 2016, samen met uw jongste dochter. In de eerste plaats is het an sich al opmerkelijk dat u een jaar na uw vertrek terugkeerde. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voor uw vertrek doodsb bedreigingen ontving en dat uw belagers ermee dreigden dat ze u 'onder de stenen' zouden zoeken mocht u weggaan (CGVS I, p. 3-4, 17, 22; CGVS II, p. 6-7, 11, 12). U stelde dan wel dat u dacht dat de situatie intussen gekalmeerd zou zijn (CGVS I, p. 19), dit is, gelet op de ernst van de door u ontvangen bedreigingen, weinig overtuigend. Voorts is het geenszins aannemelijk dat u uw dochter, toen u zelf in Envigado onderdook omdat uw belagers u op het spoor waren gekomen (CGVS II, p. 8-9), in Yolombo bij uw voormalige schoonouders achterliet, ook al meende u dat zij wisten dat u daar samen met uw dochter verbleef en stelde u zelf niet naar Colombia te kunnen terugkeren net uit schrik dat uw belagers uw dochters zouden vinden (CGVS I, p. 3-4, 20; CGVS II, p. 6-8). Ook toen u Colombia uiteindelijk na een maand verliet, liet u uw dochter achter bij uw ex-schoonfamilie, totdat zij in maart 2017 alleen terugreisde naar Chili (CGVS II, p. 10). Dat u Colombia tweemaal verlaat nadat u er doodsb bedreigingen heeft ontvangen, maar u uw minderjarige dochter nog enkele maanden bij haar grootouders achterlaat, is volstrekt onaannemelijk, zeker aangezien uw schoonouders net de personen waren die na uw terugkeer rechtstreeks de bedreigingen aan uw adres hadden ontvangen en uw belagers wisten dat jullie een familieband hebben (CGVS I, p. 20-21, 23; CGVS II, p. 12, 16). Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Colombia op de helling.

Hoe dan ook blijkt, niettegenstaande u het hiermee niet eens bent (CGVS I, p. 22, CGVS II p. 13), na grondig onderzoek van alle elementen dat voor de door u aangehaalde problemen een intern vluchtalternatief overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de Wet van 15 december 1980 op u van toepassing is. U stelde niet te weten of uw belagers, met wie u enkel in Medellín en omstreken problemen had, tot een bepaalde bende behoren die nationaal actief is. U kwam immers niet verder dan te stellen dat zij zichzelf paramilitairen noemen (CGVS I p. 16, CGVS II p. 6). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u zich niet zou kunnen hervestigen in een Colombiaanse miljoenenstad, zoals bijvoorbeeld Bogota (hoofdstedelijk departement). Uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt bovendien dat in de hoofdstad veel minder aanwezigheid is van grote georganiseerde criminele misdaadbendes dan in Medellín, en dat de criminele bendes die daar aanwezig zijn veeleer een beperkter bereik hebben. Dat Bogota voor u

toegankelijk is, blijkt uit uw verklaringen waarbij u stelt Bogota al bezocht te hebben in het kader van uw studies (CGVS I, p. 13-14). De commissaris-generaal is verder van mening dat u geen vrees voor vervolging koestert of geen reëel risico op ernstige schade loopt in dergelijke grootsteden. U stelde zelf dat het misschien wel mogelijk zou zijn u daar te vestigen, maar dat u daar nog steeds angstig zou leven (CGVS I, p. 22-23). U werpt op te vrezen dat de paramilitairen u zouden achtervolgen tot in een andere stad en dat u uitgekozen was (CGVS II p. 13). Gelet op de hierboven geciteerde informatie, waaruit blijkt dat in Bogota weinig aanwezigheid is van bendes die op nationaal niveau actief zijn, is dit echter eerder onwaarschijnlijk. Daarenboven slaagde u er geenszins in deze stelling te concretiseren. Zo weet u zelf niet om welke reden u uitgekozen zou zijn (CGVS II p. 13). Gevraagd of u in Bogota zou gevonden worden, antwoordde u dat u het niet wist (CGVS I, p. 23) en stelde u voorts ontwijkend dat u als moeder de beste optie voor uw kinderen gekozen heeft door naar België te komen (CGVS II, p. 13). Bovendien is het commissariaat-generaal van mening dat het geenszins onredelijk is te verwachten dat u zich in een andere stad zoals Bogota vestigt en er werk en onderdak zoekt. U heeft immers hogere studies doorlopen (CGVS I, p. 9) en u werkte tot voor uw vertrek uit Colombia bij de bank waar u uiteindelijk zelf uw ontslag heeft ingediend (CGVS I, p. 9, 12). Ook in Chili deed u uiteenlopende werkervaring op (CGVS I p. 6) en in het verleden kon u reeds rekenen op financiële steun van uw moeder uit België (CGVS I, p. 9, 16, 21). Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat u zich niet elders zou kunnen vestigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, (cf. supra), blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft uw verklaringen waaruit blijkt dat u voor uw jongste dochter in Colombia geen medische behandeling kon krijgen – u beschikte in Colombia immers niet langer over een sociale zekerheid gezien u er sinds 2015 niet meer woonde of werkte (CGVS I, p. 20-21; CGVS II, p. 6, 8) – en dat u hoopte voor haar in België een behandeling te kunnen opstarten, hetgeen u na aankomst in België ook deed (CGVS II, p. 10; CGVS II, p. 8-9), dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat de medische problemen van uw jongste dochter geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw paspoort, het paspoort van uw jongste dochter en de geboorteakte van uw oudste dochter staven louter uw identiteit en nationaliteit en deze van uw twee dochters, die hier niet betwist worden. Uw diploma's en uw

loonfiche bij de bank Bancamia tonen aan dat u in Colombia heeft gestudeerd en gewerkt, wat in deze beslissing niet ter discussie staat. De medische ontslagbrief van uw voormalige partner en de foto's van zijn verwondingen, staven dat hij bij een straatruzie gewond raakte, wat op zich niet wordt betwist. De e-mail die u naar uw voormalige werkgever stuurde, is louter een verzoek van uwentwege waarin u vraagt om een bewijs van uw tewerkstelling en het feit dat u om veiligheidsredenen bent vertrokken. Daar u geen antwoord op deze e-mail neerlegt, is dit geen objectief bewijsstuk van uw veiligheidsproblemen. Uw vluchtgegevens en het attest van La Ligue des Familles houden geen verband met uw vrees bij terugkeer. Hoe dan ook kan geen van voormelde documenten de appreciatie dat u zich in een andere miljoenenstad, zoals Bogota, zou kunnen vestigen, weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Met betrekking tot het feitenrelaas merkt verzoekster in het verzoekschrift het volgende op:

"Het is echter zo dat verzoekster tijdens het verhoor op het CGVS niet haar volledige verhaal heeft durven vertellen.

Verzoekster en haar ex-man hebben in Colombia ook ernstige persoonlijke problemen gekend.

Verzoekster leeft niet meer samen met haar ex-man. Ze durfde niet over zijn problemen te praten, die ook aan de oorzaak van haar angsten zitten, uit vrees dat ze hem in problemen zou brengen, daar hij in Colombia gezocht wordt. Ze wou vermijden dat hij door haar toedoen opnieuw opgenomen zou worden of zou teruggestuurd worden naar Colombia.

Meneer werd in Colombia gearresteerd, vastgehouden en mishandeld als zijnde een paramilitair.

Op een gegeven moment in augustus 2005 kwamen de paramilitairen in hun wijk (arme)jongeren ronselen, ze werden vooral overtuigd omdat ze hiervoor 350.000 pesos betaald zouden krijgen per maand, het was een soort van gelijkaardige vergoeding die werd gegeven aan mensen zonder werk. De jongeren dienden elke maand het geld te gaan afhalen bij de banque agraire de la Colombie. Deze jongeren, waaronder ook mevrouw haar ex-man, werden meegenomen naar een soort van kamp dat "Héros de Grenade" werd genoemd. Na 15 dagen vond er een demobilisatie van de paramilitairen plaats.

Tijdens de regering van Uribe werd er publiekelijk verklaard dat er een soort van vredesakkoord werd gesloten met de paramilitairen, maar iedereen wist dat dit louter een fars was. Er werd slechts een deel van de wapens openlijk afgegeven. De echte paramilitairen zetten hun activiteiten gewoon verder.

Mevrouw zocht hiervoor een raadsman en tekende beroep aan tegen zijn vasthouding.

De liefde tussen meneer en mevrouw was al lang over, maar mevrouw wou de vader van haar kinderen niet zomaar aan zijn lot overlaten en hem onschuldig in de gevangenis laten zitten.

In september 2017 vroeg mevrouw de scheiding aan, dewelke in april 2018 werd uitgesproken te Medellin.

Desondanks de scheiding is mevrouw wel samen met haar ex-man en haar kinderen op de vlucht gegaan, om zo elkaar en hun kinderen het best mogelijk te kunnen beschermen. Hun dochter van 15 was op dat ogenblik zwanger. Meneer ging hen een kleine 14 dagen voor, mevrouw vertrok met haar kinderen effectief op 25 november 2015.

Mevrouw stopte haar werk op de bank, in 8 dagen verkocht ze zoveel mogelijk van haar bezittingen en kocht ze tickets om te vertrekken.

Pas na 8 maanden hier te verblijven vroeg mevrouw asiel aan, nadat zij medische hulp zocht voor haar dochter. Mevrouw verbleef met haar kinderen nooit in een opvangcentrum, zij verbleef meteen bij haar moeder die hier verblijft heeft. Zij was niet op de hoogte van het feit dat er, eens hier veilig aangekomen, ook nog een specifieke vraag tot bescherming moest worden ingediend. De arts die haar dochter behandelde is gelinkt aan Fedasil en legde mevrouw de noodzaak van een asielprocedure uit, waarop mevrouw dan een aanvraag indiende."

2.1.2. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden; Verzoekster verblijft sinds 13 december 2017 in België.*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.*

Verzoekster bevindt zich hier in België sinds december 2017.

Initieel verblijft zij bij haar moeder die hier verblijft heeft.

Intussen kon verzoekster beginnen werken, leerde zij iemand kennen, en woont zij nu bij haar vriend in.

Haar dochter verblijft bij haar moeder in Brussel.

Weliswaar vereist een gegronde vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

De ex-man van verzoekster werd in het verleden reeds slachtoffer van valse aanklachten en werd daarom reeds onterecht vastgehouden in de gevangenis. Tijdens zijn detentie werd ook mevrouw meerdere keren lastig gevallen en bedreigd. Het gaat hem hier dus niet zomaar over een louter hypothetische vrees.

Het CGVS is van oordeel dat verzoekster er niet in geslaagd zijn om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS meent dat verzoekster haar houding niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging omdat zij 8 maanden gewacht heeft alvorens haar verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Dat dit lange wachten de ernst van haar vrees zou ondermijnen.

Zoals hierboven uiteen werd gezet, maakte mevrouw geen gebruik van een opvangcentrum, zodat zij niet de automatische uitleg kreeg via een sociaal assistent en zij ook niet automatisch in contact werd gebracht met een raadsman die haar de nodige uitleg kon verschaffen.

Mevrouw haar vrees werd weggenomen van zodra zij hier was aangekomen, en zij bij haar moeder terecht kon.

Dit neemt geenszins de vrees weg die mevrouw zou hebben indien zij gerepatriëerd zou worden naar Colombia.

Het CGVS meent verkeerdelijk dat het lange wachten gelijk zou staan aan het niet hebben van een vrees bij gedwongen terugkeer naar het land van oorsprong.

Bovendien neemt deze stelling van het CGVS niet weg, dat zij wel nog degelijk onderzoek dient te doen naar de vrees van verzoekster.

Het CGVS vindt het opmerkelijk dat mevrouw na een jaar na haar vlucht naar Colombia terugkeerde naar Colombia.

Verzoekster wou niet zomaar roekeloos de drastische beslissing nemen om haar land definitief te verlaten.

Ze probeerde een tijd in Chili te verblijven in de hoop dat de dreigingen aan haar adres intussen zouden verdwijnen. Na een jaar dacht ze kans te maken om aan de aandacht van haar tegenstanders te ontsnappen, maar dit leek niet juist te zijn, zodat verzoekster uiteindelijk de meest drastische beslissing nam, hetzij haar land definitief te verlaten met haar kinderen.

Verder meent het CGVS dat er intern vluchtalternatief op verzoekster van toepassing is en dat zij zich veilig zou moeten kunnen vestigen in de grootstad Bogota. Verzoekster meent echter dat de paramilitairen haar ook tot in Bogota zouden zoeken of in eender welke andere stad in Colombia.

Het CGVS stelt dat de veiligheid in Colombia echter enorm verbeterd is en dat de paramilitairen intussen ontwapend werden. Mevrouw ontkent dit niet, de situatie is inderdaad deels verbeterd, maar mevrouw meent dat de paramilitairen nooit helemaal ontwapend werden. Er werden een deel van de wapens ingeleverd, maar de echt overtuigde paramilitairen opereren nog steeds verder, samen of naast andere gewapende groeperingen die intussen actief zijn geworden.

Misschien zijn de acties niet steeds gericht op de "gewone bevolking", maar deze groeperingen ontzien de bevolking niet bij hun acties. Zij doen alles om hun doelwit te bereiken, ook al wil dit zeggen dat daardoor tal van onschuldige slachtoffers vallen.

Ook bedreigen zij tal van mensen om aan de nodige info te komen over hun doelwitten.

De Colombiaanse autoriteiten kunnen hiertegen ook niet de nodige bescherming bieden daar hun systeem nog steeds doorspekt is met corruptie.

Ongeacht welke pogingen dan ook, krijgt men dergelijk corruptiesysteem, dat jarenlang alles overheerst heeft niet zomaar de kop ingedrukt.

Het CGVS stelt bijna laconiek in haar beslissing dat er tussen 1 januari en 23 september 2019 "slechts" 72 confrontaties plaatsvonden tussen de overheid en de gewapende groeperingen en dat er bijgevolg slechts een zeer beperkt aantal slachtoffers viel, hetzij 458 burgers ... dit is toch echt te gek om los te lopen, dat men zoiets durft neer te schrijven ? als er hier in België tijdens een incident 20 slachtoffers vallen dan is ons land een jaar in nationale rouw, wordt er hulp op touwen gezet om de "familie" van de slachtoffers psychologisch en financieel bij te staan, maar volgens het CGVS zijn er in Colombia genoeg mensen, "namelijk 50 miljoen" en zijn de 458 verloren levens dus te verwaarlozen ... ziekelijk en schandelijk dergelijke stellingen, komende van een land waar zelfs de schoolgenoten van een verkeersslachtoffer psychologisch worden bijgestaan, maar ginder mogen ze afgeslacht worden als zijnde toevallige, ongelukkige objecten ...

Dat het kleine België land niet de miserie van de hele wereld kan oplossen is geheel begrijpelijk, maar formuleer het aub toch wel op een menswaardige manier. Het is eerlijker te zeggen dat we het niet willen of niet kunnen betalen/oplossen, dan te stellen dat de mensen hun levens ginder minder waard zijn dan hier of de mensen hun miserie af te wijzen als zijnde ongelooftwaardig.

En het gaat in deze beslissing zo enkele paragrafen verder.

"In de overige regio's en in de (groot) steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing."

... precies alsof dit doodnormaal is .. ?

"... Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. Wraak, losgeld, macht, etc. Het crimineel geweld in Colombia is dan in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard." Dus volgens het CGVS zijn wraak, macht en losgeld geen willekeurige motieven ... of vallen daar geen willekeurige slachtoffers voor.

Om dergelijke beslissingen aan de mensen én slachtoffers van al dit grof geweld uitgelegd te krijgen, hebben we geen advocaten nodig, maar eerder psychiaters ...

Verder wrijft het CGVS verzoekster aan dat het onaannemelijk is dat zij haar dochter bij hun grootouders achter liet toen zij in Chili probeerde onder te duiken.

De dochter van verzoekster heeft een ernstige handicap, en heeft constante hulp nodig.

In Chili diende mevrouw te overleven en daarvoor ook te werken om haar en haar andere dochter elke dag te eten te geven. Dit zou al helemaal onmogelijk geweest zijn met haar andere dochter, die ze niet alleen kan achterlaten. Mevrouw deed dit dan ook met enorm veel pijn in het hart, het is ook de reden dat ze terugkeerde in de hoop dat de gemoederen bedaard waren en ze alsnog samen daar hadden kunnen blijven. Maar toen dit niet bleek te zijn, zijn ze dan met zijn allen definitief gevlucht.

Intussen onderging verzoekster haar dochter hier al tal van behandelingen en een operatie. (Het meisje heeft een ernstige hormonale afwijking, haar lichaam was op haar 14 al volwassen, terwijl zij heel klein is van gestalte, ook de botten van haar handen zijn extreem harder gegroeid dat de rest van haar lichaam, hetgeen uiteindelijk ook voor een ernstige misvorming zorgde, zij is ernstig beperkt in haar bewegingen.)"

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden een verzoekschrift tot vrijlating van verzoeksters ex-man (stuk 3) en een rapport van een psycholoog (stuk 4) gevoegd als nieuwe stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst eind 2015 te hebben verlaten samen met haar twee dochters nadat zij er reeds sinds eind 2014 werd afgeperst door leden van een paramilitaire groepering. Deze mannen zouden haar wekelijks geld hebben gevraagd om haar en haar dochters te beschermen en om haar motor of wagen op straat te laten staan. Omdat ze ermee gedreigd zouden hebben haar of haar kinderen iets aan te doen indien zij niet zou betalen, zou verzoekster niet hebben durven weigeren. Op 30 augustus 2015 zou verzoeksters ex-man bij haar op bezoek zijn geweest toen haar belagers opnieuw langskwamen en om geld vroegen. Hij zou hen gezegd hebben dat er geen reden was waarom verzoekster hen diende te betalen, waarop er een discussie zou zijn ontstaan en hij in elkaar zou zijn geslagen. Verzoekster verklaart dat zij toen besepte dat haar leven en dat van haar dochters in gevaar was en dat zij Colombia dienden te verlaten. Ook haar ex-man zou toen besloten hebben Colombia te verlaten. Terwijl zij voorbereidingen trof voor haar vertrek, zouden de problemen met haar belagers hebben aangehouden en zouden de bedragen die zij vroegen altijd maar hoger zijn geworden. Op 25 november 2015 zou verzoekster Colombia met haar dochters verlaten hebben en naar Chili zijn gegaan. In december 2016 zou zij evenwel teruggekeerd zijn naar Colombia met haar jongste dochter om voor haar een medische behandeling te vinden voor haar dwerggroei. Verzoekster zou met haar dochter drie dagen bij de ouders van haar ex-man in Yolombo, nabij Medellín, verbleven hebben toen zij van de moeder van haar ex-man zou hebben gehoord dat haar belagers naar haar op zoek waren en haar zouden vermoorden indien ze haar zouden zien. Daarop zou verzoekster ondergedoken zijn bij een vriendin in Envigado en haar dochter bij haar schoonfamilie hebben achtergelaten. Na een maand zou verzoekster teruggereisd zijn naar Chili. Verzoeksters dochter zou bij de familie van haar vader in Yolombo gebleven zijn, maar na drie maanden ook teruggereisd zijn naar Chili nadat haar grootmoeder tevergeefs geprobeerd had haar medisch te laten behandelen. Verzoekster verklaart in september 2017 naar België te zijn gekomen om er de mogelijkheid te onderzoeken om zich er met haar jongste dochter te vestigen. Verzoeksters moeder zou al meer dan twintig jaar in België wonen en over de Belgische nationaliteit beschikken. Hoewel haar moeder haar steeds financieel zou hebben gesteund toen zij in Chili verbleef, zou verzoekster het moeilijk hebben gehad om zichzelf en haar twee dochters te onderhouden. Bovendien zou haar jongste dochter nog steeds een behandeling nodig hebben gehad die in Chili niet mogelijk was. Na een maand zou verzoekster vanuit België zijn teruggekeerd naar Chili om vervolgens, op 13 december 2017, samen met haar jongste dochter opnieuw naar België te reizen. Haar oudste dochter zou in Chili gebleven zijn samen met haar Colombiaanse partner en hun kind, dat over de Chileense nationaliteit beschikt. Volgens verzoekster kunnen zij en haar kinderen niet naar Colombia terugkeren wegens het risico dat ze er door de mannen die haar afpersten zullen worden vermoord.

Verzoeksters bewering niet naar haar land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging kan door de Raad niet worden aangenomen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster verwarring zaait over de concrete aanleiding voor haar vertrek uit Colombia eind 2015 door in haar verzoekschrift gewag te maken van persoonlijke problemen die zij en haar ex-man in Colombia zouden hebben gekend en die zij niet eerder zou hebben durven te vermelden. Verzoekster beweert thans dat haar ex-man als paramilitair het slachtoffer werd van valse aanklachten en onterecht in de gevangenis terecht kwam, waar hij zou zijn mishandeld. Tijdens zijn detentie zou zij ook zelf meerdere keren zijn lastiggevallen en bedreigd. Zij stelt dat hoewel de liefde tussen haar en haar ex-man al lang over was, zij de vader van haar kinderen niet zomaar aan zijn lot wou overlaten. Daarom zou zij een raadsman hebben gecontacteerd die beroep aantekende tegen de vasthouding van haar ex-man. Ter staving hiervan voegt zij bij haar verzoekschrift een verzoekschrift tot vrijlating van een Colombiaanse advocaat (stukkenbundel verzoekster, stuk 3) en een rapport van een psycholoog die de familie zou hebben proberen te helpen na de arrestatie van haar ex-man (stukkenbundel verzoekster, stuk 4). De Raad stelt echter vast dat geen van beide documenten voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor zij dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekster geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Er kan op basis van de summiere uiteenzetting in het verzoekschrift verder niet worden ingezien waarom de ex-man van verzoekster, die klaarblijkelijk is vrijgekomen aangezien hij Colombia in 2015 een tweetal weken eerder dan verzoekster heeft kunnen verlaten, thans nog door de Colombiaanse autoriteiten zou worden gezocht, noch waarom verzoekster persoonlijk omwille van diens vermeende problemen nog enige vrees zou moeten hebben indien zij naar Colombia zou terugkeren. Dat verzoekster dit motief niet eerder zou hebben durven te vermelden uit vrees om haar ex-man zo opnieuw in de problemen te brengen, kan dan ook niet overtuigen, temeer nu deze vermeende vrees haar er klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft er melding van te maken naar aanleiding van onderhavig beroep. De Raad benadrukt dat overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet op verzoekster een medewerkingsplicht rust en dat zij ertoe gehouden is alle voor haar verzoek om internationale bescherming relevante elementen zo spoedig mogelijk aan te brengen bij de bevoegde asielinstanties. De vaststelling dat verzoekster heeft nagelaten de problemen waarvan zij bijkomend melding maakt in haar verzoekschrift eerder te vermelden zonder hiervoor een afdoende verschooning of verklaring te bieden, doet afbreuk aan de ernst van deze problemen en de vrees die zij daardoor stelt te hebben. Door de Belgische asielinstanties niet van meet af aan een duidelijk en volledig zicht te bieden op de feiten en redenen ten grondslag aan haar vertrek uit Colombia brengt verzoekster bovendien haar algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrag.

Verder acht ook de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, het gegeven dat verzoekster na haar aankomst in België in december 2017 gewacht heeft tot 25 september 2018 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeksters gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoeksters laattijdige verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die het tijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming redelijkerwijze zouden kunnen verhinderen. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat haar vrees werd weggenomen van zodra zij in België was aangekomen en bij haar moeder terecht kon. Omdat zij nooit in een opvangcentrum heeft verbleven, werd zij ook nooit door iemand op de hoogte gebracht van het feit dat zij, eenmaal in België, een specifiek verzoek tot bescherming moest richten tot de bevoegde instanties, aldus verzoekster. Zij zou haar verzoek dan ook pas hebben kunnen indienen nadat de arts die haar dochter behandelde en die verbonden is aan Fedasil haar de noodzaak van deze procedure had uitgelegd. Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Uit haar verklaringen blijkt immers dat verzoekster wel degelijk wist dat zij haar verblijf in België op een of andere manier diende te regelen om een repatriëring naar Colombia te vermijden. Zij dacht dit naar eigen zeggen te kunnen doen via haar moeder, die over de Belgische nationaliteit beschikt, doch zou hiertoe geen enkele poging ondernomen hebben (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 11 februari 2019, p. 10-11).

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Daarenboven dient gewezen te worden op uw verklaringen betreffende uw terugkeer naar Colombia vanuit Chili, eind december 2016, samen met uw jongste dochter. In de eerste plaats is het aan sich al opmerkelijk dat u een jaar na uw vertrek terugkeerde. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voor uw vertrek doodsb bedreigingen ontving en dat uw belagers ermee dreigden dat ze u ‘onder de stenen’ zouden zoeken mocht u weggaan (CGVS I, p. 3-4, 17, 22; CGVS II, p. 6-7, 11, 12). U stelde dan wel dat u dacht dat de situatie intussen gekalmeerd zou zijn (CGVS I, p. 19), dit is, gelet op de ernst van de door u ontvangen bedreigingen, weinig overtuigend. Voorts is het geenszins aannemelijk dat u uw dochter, toen u zelf in Envigado onderdook omdat uw belagers u op het spoor waren gekomen (CGVS II, p. 8-9), in Yolombo bij uw voormalige schoonouders achterliet, ook al meende u dat zij wisten dat u daar samen met uw dochter verbleef en stelde u zelf niet naar Colombia te kunnen terugkeren net

uit schrik dat uw belagers uw dochters zouden vinden (CGVS I, p. 3-4, 20; CGVS II, p. 6-8). Ook toen u Colombia uiteindelijk na een maand verliet, liet u uw dochter achter bij uw ex-schoonfamilie, totdat zij in maart 2017 alleen terugreisde naar Chili (CGVS II, p. 10). Dat u Colombia tweemaal verlaat nadat u er doodsbedreigingen heeft ontvangen, maar u uw minderjarige dochter nog enkele maanden bij haar grootouders achterlaat, is volstrekt onaannemelijk, zeker aangezien uw schoonouders net de personen waren die na uw terugkeer rechtstreeks de bedreigingen aan uw adres hadden ontvangen en uw belagers wisten dat jullie een familieband hebben (CGVS I, p. 20-21, 23; CGVS II, p. 12, 16). Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Colombia op de helling.”

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat het geen steek houdt dat verzoekster, die in haar verklaringen herhaaldelijk benadrukt dat zij Colombia initieel verlaten heeft om haar kinderen te beschermen, zich na haar terugkeer eind 2016 met haar dochter bij haar ex-schoonfamilie vestigt en vervolgens, wanneer zij beseft dat hun leven daar in gevaar is, zichzelf in veiligheid brengt op een andere plaats, maar haar dochter bij haar schoonfamilie achterlaat. Door in haar verzoekschrift te herhalen dat zij bij haar terugkeer naar Colombia in 2016 dacht dat ze aan de aandacht van haar belagers kon ontsnappen, weerlegt verzoekster niet de bovenstaande pertinente overwegingen. Ook verzoeksters uitleg dat zij haar jongste dochter bij haar schoonouders zou hebben achtergelaten omdat zij door haar ernstige handicap voortdurend hulp nodig heeft en het daarom voor haar niet mogelijk zou zijn geweest te werken om in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te voorzien, kan niet overtuigen. Uit haar verklaringen blijkt niet dat verzoekster de intentie had om de zorg voor haar dochter over te dragen aan haar schoonfamilie toen zij eind 2016 naar Colombia terugkeerde. Het doel van de reis was immers haar dochter medisch te laten behandelen in een ziekenhuis en vervolgens terug te keren naar Chili. Verzoeksters dochter zou de verwachte behandeling uiteindelijk niet hebben gekregen en na drie maanden teruggekeerd zijn naar Chili, twee maanden na verzoekster (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 11 februari 2019, p. 20-21, en stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 april 2019, p. 3-4, 6 en 8-9). Overigens blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar dochter alleen is teruggekeerd naar Chili, wat vragen doet rijzen bij verzoeksters bewering dat haar dochter voortdurend hulp nodig heeft en niet alleen kan worden gelaten (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 april 2019, p. 10). Verzoekster blijft in gebreke een aannemelijke en afdoende verklaring te bieden voor het feit dat zij haar dochter zou hebben achtergelaten bij haar schoonfamilie in de wetenschap dat haar belagers haar en haar kinderen eerder hadden bedreigd en aan haar schoonfamilie hadden laten weten dat zij van haar terugkeer op de hoogte waren.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeksters relaas enkele opvallende tegenstrijdigheden bevat die de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder op de helling plaatsen. Zo verklaarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat haar belagers eerst ongeveer 50.000 pesos per week vroegen (adm. doss., stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde verzoekster echter dat zij aanvankelijk 20.000 à 25.000 pesos per week vroegen, toch de helft van het bedrag dat zij bij de DVZ noemde, en dat zij hen 20.000 pesos heeft betaald (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 11 februari 2019, p. 14 en 15). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd hoeveel haar belagers in het begin vroegen, antwoordde verzoekster dan weer dat dit iedere keer een ander bedrag was, dat het soms 20.000, soms 50.000 pesos was en dat het ervan afhing hoeveel ze nodig hadden (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 april 2019, p. 4). Verder merkt de Raad op dat verzoekster bij de DVZ verklaarde dat het incident waarbij haar man door haar belagers hardhandig werd aangepakt plaatsvond op 1 oktober 2015 (adm. doss., stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5), daar waar zij dit incident tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS op 30 augustus 2015 situeert (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 11 februari 2019, p. 16). Het is opvallend dat verzoekster de gebeurtenis die haar zou hebben doen beseffen dat haar leven en dat van haar kinderen in gevaar was en dat zij niet langer in Colombia konden blijven zowel bij de DVZ als op het CGVS precies in de tijd weet te situeren, maar wel met ongeveer een maand tijd tussen. Later tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS opnieuw gevraagd wanneer haar ex-man werd geslagen door haar belagers omdat hij zei dat zij hen niet moest betalen, bevestigt zij dat dit op 30 augustus 2015 was en ontkent zij haar verklaring bij de DVZ als volgt: *“Neen, ik heb gezegd eind augustus, begin september. Ik zou die datum nooit vergeten” (ibid., p. 23).* Ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud ontkent verzoekster bij de DVZ te hebben verklaard dat dit incident op 1 oktober 2015 plaats had (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 april 2019, p. 5). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens verklaarde dat zij ongeveer anderhalve maand na het incident waarbij

haar man in elkaar werd geslagen met haar kinderen Colombia verlaten heeft, wat dan weer niet strookt met haar verklaring dat zij pas op 25 november 2015 voor het eerst naar Chili ging (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 11 februari 2019, p. 3 en 17, en stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 april 2019, p. 5). De vaststelling dat verzoekster doorheen haar opeenvolgende verklaringen tegenstrijdige verklaringen aflegde over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren voor haar vertrek uit Colombia, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

De documenten die verzoekster in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd werpen geen licht op de werkelijke reden van haar vertrek uit haar land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt overwogen:

“Uw paspoort, het paspoort van uw jongste dochter en de geboorteakte van uw oudste dochter staven louter uw identiteit en nationaliteit en deze van uw twee dochters, die hier niet betwist worden. Uw diploma's en uw loonfiche bij de bank Bancamia tonen aan dat u in Colombia heeft gestudeerd en gewerkt, wat in deze beslissing niet ter discussie staat. De medische ontslagbrief van uw voormalige partner en de foto's van zijn verwondingen, staven dat hij bij een straatruzie gewond raakte, wat op zich niet wordt betwist. De e-mail die u naar uw voormalige werkgever stuurde, is louter een verzoek van uwentwege waarin u vraagt om een bewijs van uw tewerkstelling en het feit dat u om veiligheidsredenen bent vertrokken. Daar u geen antwoord op deze e-mail neerlegt, is dit geen objectief bewijsstuk van uw veiligheidsproblemen. Uw vluchtgegevens en het attest van La Ligue des Familles houden geen verband met uw vrees bij terugkeer.”

Verzoekster laat deze motivering in haar verzoekschrift onverlet en toont derhalve niet aan dat zij niet correct of toereikend zou zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zou worden bedreigd of vervolgd door de autoriteiten dan wel door leden van een paramilitaire groepering.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus *“Republique de Colombie. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército populaire* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met *l'Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren. De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. Uit de voormelde COI Focus en de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 13 november 2019, waaraan in de bestreden beslissing eveneens gerefereerd wordt, blijkt evenwel dat de aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde. Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio’s in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio’s van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, wordt de kern van het conflict gevormd door de toegang tot ‘land’, zoals ook een onderzoeksjournalist in Colombia bevestigt. De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals eveneens blijkt uit het rapport “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*” van UNHCR van september 2015.

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL. Opnieuw wordt door een veelheid van bronnen vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw. Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen, worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen.

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vonden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van “*confinement*” (23.550 personen), wat letterlijk opsluiting betekent maar eerder doelt op een volledig gebrek aan mobiliteit door bijvoorbeeld gewapende confrontaties of de aanwezigheid van antipersoonsmijnen.

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers. Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken.

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord

ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster afkomstig is uit Medellín (adm. doss., stuk 15, verklaring DVZ, p. 5, nr. 10, en stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 11 februari 2019, p. 9).

Hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 13 november 2019, p. 40).

Uit deze informatie blijkt voorts dat in de stad Medellín ongeveer 240 verschillende *gangs* aanwezig zouden zijn met naar schatting 5.000 leden, de meerderheid loyaal aan de *Oficina de Envigado* of *La Oficina*, een georganiseerde misdaadgroep voorheen gelieerd aan Pablo Escobar. Andere illegale gewapende groepen zoals het AGC, de ELN en Mexicaanse drugskartels zijn tevens aanwezig in de stad. Tien van de 23 *Organized Crime Groups* die volgens de regering in Colombia aanwezig zijn, zouden zich bevinden in de metropole zone Medellín. IISS schrijft dat voormalige *no-go areas* in de stad via toerisme, openbaar vervoer en openbare diensten geïntegreerd zijn in de stedelijke maatschappij, maar wijst ook op de voortdurende territoriale invloed van criminele bendes. Criminele bendes opereren in de perifere buurten van de stad waar hun acties zorgen voor ontheemding. In Medellín, Envigado en Sabaneta zijn de gevolgen van de bendeoorlog tussen *Trianón* en *La Terraza* wijd voelbaar. De redenen waarom burgers vluchten zijn meervoudig: doelgericht bendege geweld zoals seksueel geweld, rekrutering, afpersing en bedreigingen aan de ene kant en algemeen geweld door bijvoorbeeld vuurgevechten tussen bendes onderling of tussen een bende en de politie anderzijds. Schattingen van het aantal ontheemden in Medellín gaan van 5.000 tot 15.000 personen per jaar. In veel gevallen vluchten mensen naar andere buurten in de stad. IDMC stelt dat de meeste incidenten van intra-urbane ontheemding in Medellín te maken hebben met geweld van straatbendes. Het aantal moorden in Medellín is gestegen sinds 2015, voornamelijk vanwege een escalerende oorlog tussen bendes verbonden met de *Oficina de Envigado* en hun paramilitaire rivalen, de AGC, die bendes in het westen van de stad controleren. In 2018 vonden 626 moorden plaats in Medellín, een stijging van 7,6 procent ten opzichte van 2017. Zestig procent van deze moorden zouden gelinkt zijn aan confrontaties tussen georganiseerde criminele bendes. Het merendeel van het bloedvergieten vond plaats in Comuna 13, een district in de westelijke buitenwijken van de stad. Bendes, ook gekend als *combos*, vechten er voor de controle van de drugshandel en het monopolie op afpersingspraktijken. Ook het aantal straatovervallen – die veel meer slachtoffers maken dan de moordpartijen – is gestegen. In 2018 werden 21.079 straatovervallen geregistreerd, een stijging van 320 procent in drie jaar. Vijftien procent van de inwoners van Medellín geven aan het slachtoffer te zijn van een overval in 2018. Voorts is er het fenomeen van afpersing. Ten slotte geeft de website van de metropole regio van de Aburrávallei (*i.e.* de metropole zone Medellín) aan dat de laatste jaren veel geïnvesteerd is in openbare veiligheid, van het plaatsen van honderden camera's tot het verbeteren van de mobiliteit en het vormen van extra veiligheidspersoneel (COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 13 november 2019, p. 41-43).

Uit het voorgaande volgt dat het geweld in Medellín, van waar verzoekster afkomstig is, grotendeels doelgericht is en, voor zover het confrontaties tussen gewapende groeperingen of tussen bendes en de politie betreft, weinig burgerslachtoffers met zich brengt. De loutere aanwezigheid in Medellín is dan ook niet van aard om te leiden tot de vaststelling van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters (niet gestaafde) betoog in het verzoekschrift over de nationale rouw waarin ons land is wanneer er tijdens een incident 20 slachtoffers vallen en over de psychologische bijstand die België geeft aan schoolgenoten van een verkeersslachtoffer doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekster dient aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, als burger een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en blijft hiertoe in gebreke.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN